

Oğlan ve Altın Balık

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Altın Balık

Ebru Mina TOMURCUK

Tepelerin eteğindeki küçük bir köyde Sami adında bir oğlan yaşardı. Sıcak kahverengi bir teni, hafif dalgalı kısa siyah saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Her sabah ailesine su getirmek için tozlu yoldan yalınayak koşardı. Kolları sıvanmış gök mavisi bir tunik giyerdi ve koşarken belinde küçük bir bez kese zıplardı.

Köyün yakınında, Sami'nin işlerini bitirdikten sonra oynamayı sevdiği sessiz bir gölet vardı. Taş kaydırır, yusufçukların suyun üzerinde dans edişini izlerdi. Gölet genellikle dolu, serin ve kenarları yemyeşildi. Ama o yaz güneş çok yakıcıydı ve haftalardır yağmur yağmamıştı. Gün geçtikçe Sami suyun giderek azaldığını fark etti.

Sıcak bir öğleden sonra Sami gölete koştu ve olduğu yerde donakaldı. Su, çatlamış gri toprağın ortasında küçük, çamurlu bir birikintiye dönüşmüştü. Sığ suda bir şey parladı, bir güneş ışığı kıvılcımı gibi. Sami sessizce yaklaştı ve soluğu kesildi. Altın bir balık yan yatmış, parlayan pulları çamurla donuklaşmıştı.

Balık neredeyse Sami'nin kolu kadardı; akıcı, yarı saydam yüzgeçleri ve yuvarlak, parlak kehribar gözleri vardı. Ona baktı ve küçük, zarif ağzını oynattı, ama hiç ses çıkmadı. Sami ödülleri ya da dilekleri düşünmek için durmadı. Kollarını sıvadı, çamura diz çöktü ve balığı usulca avuçlarına aldı.

Altın balık serin ve pürüzsüz hissettiriyordu ve yüzgeçlerinden hafif bir parıltı damlıyordu. Sami onu dikkatle göğsüne bastırdı ve yürümeye başladı. Tepenin ötesinde, suyun hâlâ berrak ve soğuk aktığı daha derin bir dere olduğunu biliyordu. Çıplak ayakları sıcak yolda hızla ilerledi ve fısıldadı: "Dayan, küçük dostum. Biraz daha."

Sonunda dereye ulařtı ve dizlerine kadar suya girdi. Ellerini açtı ve altın balığın serin, akıcı suya kaymasına izin verdi. Balık hızlıca bir tur attı, sonra geri döndü ve başını kaldırdı. "Teşekkür ederim, iyi kalpli oğlan," dedi çan sesi gibi yumuşak, berrak bir sesle. "Karşılıksız verdin ve hiçbir şey istemedin. Hatırlayacağım."

Sami gülümsedi ve balık parıldayan derinliklerde gözden kaybolurken el salladı. Çamurlu dizleri ve mutlu bir kalbiyle eve yürüdü, yol boyunca mırıldandı. Annesi onu bu kadar neşeli yapanın ne olduğunu sordu ve o sadece, "Bugün birine yardım ettim," dedi. Balığın sözünü kimseye söylemedi. Bir ödüle ihtiyacı yoktu. Yardım etmek yeterliydi.

Birkaç hafta köyde hayat eskisi gibi devam etti. Sonra sıcak günler daha da sıcaklaştı ve yağmur hâlâ gelmedi. Tepenin ötesindeki dere ince bir akıntıya dönüştü. Köyün kuyuları giderek alçaldı, ta ki kovalar kuru kahverengi çamurdan başka bir şey çıkarmaz oldu. İnsanlar meydanda endişeli ve sessiz durdular.

Sami'nin annesi eve boş bir kavanozla geldi. "Kuyular neredeyse kurudu," dedi yumuşak bir sesle. "Her damlayı dikkatle kullanmalıyız." Köylüler kalan azıcık suyu paylaştılar, ama herkes susuzdu. Keçiler meliyor, bitkiler soluyor ve çocuklar tozlu sokaklarda gülmeyi bırakıyordu. Sami altın balığı düşündü ve yardım edebilmeyi diledi.

O gece Sami kurumuş gölete yürüdü ve ay ışığında durdu. Parlak kehribar gözleri ve ona teşekkür eden yumuşak sesi hatırladı. Annesine balıkla ilgili her şeyi anlattı ve annesi gözleri kocaman açılmış bir halde dinledi. "Belki iyilik gerçekten hatırlanıyordur," dedi ve karanlıkta elini tuttu.

Ertesi sabah, boş kuyuların üzerinde bir altın parıltısı belirdi. Altın balık kuru topraktan yükseldi, pulları küçük bir güneş gibi parlıyordu. Meydanın etrafında bir kez döndü ve geçtiği yerlerde yerden berrak, taze su fişkırdı. Kuyular ağzına kadar doldu ve tepenin ötesindeki dere yeniden şarkı söylemeye başladı.

Köylüler şaşkınlıkla kovalarını düşürerek koşup geldiler. Altın balık suyun üzerinde dans etti, yarı saydam yüzgeçleri parıldadı ve tarlaların üzerine hafif bir taze damla yağmuru düştü. İnsanlar güldüler ve sevinçle bağırdılar, serin suyu avuçlarına aldılar. Çocuklar su sıçratıp sevinçle bağırdılar. Sami ortada durdu, kulaklarına kadar sırtıyordu.

Balık Sami'nin etrafında son bir tur attı ve başını eğdi. "Karşılıksız verilen iyilik asla unutulmaz," dedi yumuşak bir sesle, öyle ki sadece o duyabildi. Sonra altın kuyruğunu salladı ve parlayan derede gözden kayboldu. Sami el sallayarak vedalaştı, kalbi o kadar doluydu ki sudaki bir baloncuk gibi uçup gidecekmiş gibi hissetti.

Köyün kuyuları dolu kaldı ve dere bütün mevsim boyunca berrak aktı. İnsanlar altın balığın ve onu kurtaran oğlanın hikâyesini anlattılar. Sami'ye meyve ve sıcak ekmekten hediyeler getirdiler, ama o her zaman paylaştı. "Balığa bir ödül için yardım etmedim," dedi onlara. "Bana ihtiyacı olduğu için yardım ettim."

O günden sonra Sami her sabah su getirmek ve bir altın parıltısı görmek için dereye gitti. Bazen suyun altında bir parıltı gördüğünü sandı ve gülümsedi. Öğrendi ki karşılıksız verilen iyilik çoğu zaman en güzel sürprizleri getirir. Ve serin, taze suyla dolu köy, gök mavisi tunikli oğlanı asla unutmadı.

Sessiz akşamlarda Sami derenin kenarına oturur ve küçük çocuklara altın balığı anlatırdı. Onlara bir balığı nasıl usulca taşıyacaklarını ve suyu nasıl adilce paylaşacaklarını gösterdi. "İyilik su gibidir," dedi. "Herkese akar." Çocuklar başlarını salladılar, gözleri parıldadı ve güneş batarken dere yanlarında yumuşakça şarkı söyledi.